

Public

Scrutiny

Collectie van uitspraken van het Europese Hof voor de Rechten van de Mens
bijeengebracht over artikel 13 in een Gids en geüpdate op 30 April 2020
deze versie en de Engelse versie zijn authentiek

Inleiding

Het Europese Hof voor de Rechten van de Mens (hierna: EHRM) publiceerde een gids "over artikel 13 van het Verdrag tot Bescherming van de Rechten van de Mens". Vanwege het bewijs van en door deze Gids van veel overtredingen, inbreuken en contractbreuken wordt deze Gids nadrukkelijk onderzocht. Deze gids is downloadbaar op de URL: https://www.echr.coe.int/Documents/Guide_Art_13_ENG.pdf, en beschikbaar op deze site achter item 5.

Hierna wordt het Europees Verdrag tot Bescherming van de Rechten van de Mens en de Fundamentele Vrijheden afgekort als EVRM.

Overzicht van de Gids

De Gids heeft, na de introductie van informatie voor lezers, twee hoofdstukken en in totaal 300 paragrafen. Bij deze toetsing wordt het deel van A, B en C gecontroleerd.

Hoofdstuk I Algemene beginselen

- A. Betekenis van artikel 13 van het verdrag §1 - §9
 - 1. Een betwistbare claim §10 - §22
 - 2. Nationale autoriteit §23 - §30
 - 3. Een effectief rechtsmiddel §31 - §54
- B. Toepassingsgebied van artikel 13 van het Verdrag §55 - §63
- C. Besluiten die vallen onder artikel 13 van het Verdrag §64
 - 1. Wet van de administratie of de uitvoerende macht §65
 - 2. Besluiten van de wetgever §66 - §68
 - 3. Wet voor de rechterlijke macht §69 - §71
 - 4. Wet voor private individuen §72

Hoofdstuk II Artikel 13 van het Verdrag en andere materiële bepalingen van het Verdrag en de Protocolen daarbij.

- A. Artikel 13 van het Verdrag in samenhang met of in het licht van artikel 2 (§73 - §90) en vervolgens artikel 3 (B, §91 - §127), 4 (C, §128 - §129), 5 (D, §130 - §137), 6 (E, §138 - §173), 7 (F, §174 - §175), 8 (G, §176 - §220), 9 (H, §221 - §225), 10 (I, §226 - §232), 11 (J, §233 - §239), 12 (K, §240 - §242), 34 (L, §243 - §244), 1 Protocol 1 (M, §245 - §257), 2 Protocol 1 (N, §258 - §261), 3 Protocol 1 (O, §262 - §271), 2 Protocol 4 (P, §272 - §275), 4 Protocol 4 (Q, §276 - §282), 46 (R, §283 - §300).

Introductie van de publieke controle

(Citaat:) Het zou volgens het Hof ondenkbaar zijn dat artikel 6 par. 1 (art. 6-1) in detail de procedurele waarborgen moet beschrijven die worden geboden aan partijen in een lopende rechtszaak en mag niet eerst datgene beschermen dat het alleen mogelijk maakt om van dergelijke waarborgen te profiteren (§35). In §36 worden de eerlijke, openbare en vlotte kenmerken van artikel 6, §1 beschouwd zonder nadere uitwerking. Pas later is uitgewerkt in de uitspraak van de zaak Pretto e.a. tegen Italië, 8 december 1983, §21, de oorzaak en het doel van de verplichte openbare uitspraak van een vonnis, namelijk om ervoor te zorgen dat de rechterlijke macht door het publiek wordt gecontroleerd met het oog op de bescherming van het recht op een eerlijk proces (zaak Pretto, §27). Deze zaak in 1983 verandert niets aan de terugwerkende kracht van elke EHRM's uitspraak dus ook van de publieke controle vanaf de datum dat het EVRM van kracht werd.

De publieke controle is een eenheid en een gelijkelijk 'bij wet vastgesteld' of een gelijkelijk bij 'wet makend verdrag' (§36) vastgesteld als rechtsoordelende autoriteit, zoals elk (disciplinaire) tribunaal.

Het Europese publiek omvat ongeveer 450 miljoen burgers minus de medewerkers van de overheid, ambtenaren en functionarissen. In artikel 6, §1 EVRM is ook de pers uitgesloten van het publiek. Wie deelnemen aan de publieke controle is beschreven in de "Handleiding publieke controle" (URL: www.publicscrutiny.nl, item 4). Waarom de publieke controle een eenheid is en door wat ze verenigd is, wordt ook voldoende toegelicht in de "Handleiding voor publieke controle" en in paragraaf 18e van het rapport over de zaak Golder.

Introductie van het Europees Hof voor de Rechten van de Mens

Het EHRM heeft rechtsmacht die zich uitstrekt tot alle aangelegenheden betreffende de interpretatie en toepassing van het Verdrag en de Protocollen daarbij (artikel 32, §1). In geval van betwisting over de bevoegdheid van het EHRM, beslist het EHRM (artikel 32, §2). Het EHRM heeft dus dictatuur over de interpretatie en toepassing van het EVRM.

Het Hof kan op verzoek van het Comité van Ministers advies uitbrengen over juridische kwesties betreffende de interpretatie van het Verdrag en de Protocollen daarbij (artikel 47, §1). Het Hof beslist of een verzoek om advies, ingediend door het Comité van Ministers, binnen zijn bevoegdheid valt in de zin van artikel 47 (artikel 48). Het EHRM heeft dus dictatuur wat betreft het geven van adviezen over juridische kwesties met betrekking tot de interpretatie (niet de toepassing) van het EVRM.

De definitieve uitspraak wordt gepubliceerd (artikel 44, §3). De adviezen van het Hof worden meegedeeld aan het Comité van Ministers (artikel 49, §3). De uitspraken van het EHRM worden dus gepubliceerd en vallen dus onder de jurisdictie van de publieke controle, terwijl de adviezen van het EHRM geheim zijn en vallen dus buiten de jurisdictie van de publieke controle.

Alvorens in functie te treden, legt elke gekozen rechter, tijdens de eerste zitting van het plenaire Hof waar de rechter aanwezig is, of, indien nodig, voor de president van het Hof, de volgende eed af of legt hij de volgende plechtige verklaring af: "Ik zweer" – of "ik verklaar plechtig" – "dat ik mijn functies als rechter eervol, onafhankelijk en onpartijdig zal uitoefenen en dat ik alle beraadslagingen geheim zal houden (Article 25, sub d, Convention directs to the Rules of Court, here Rule 3).

De beginselen voor elke toetsing van de rechterlijke macht.

Goede trouw is zeker afwezig omdat anders elk geschil twee terechtheden heeft, terwijl er maar één mogelijk is om in overeenstemming te zijn met de auteur; het respecteren van goede trouw zonder discriminatie maakt een rechtvaardige controle of rechtszaak nep en nutteloos.

De bewijzen van meened, misbruik of overtredingen veranderen niet dat de daders in staat zijn om al dan niet per ongeluk rechtvaardige bevindingen of conclusies te uiten. Ook overtredende rechtbanken veranderen dit niet.

Elke rechtszaak is een partij die zijn rechten uitoefent (bevoegdheid is een recht) tegen een andere partij die deze uitoefening niet wil verdragen. De onderzochte zaak van Golder getuigt van een regering die onwillig is om het eens te worden met de Commissie. De reden voor rechtvaardig onderzoek is om de oorzaak bloot te leggen voor een poging tot een oplossing: is het een tegenwerkend recht, een gebrek aan kennis over het (uit te voeren) recht of soms is het om nadeel of erger te maken. Een rechter is toegerust en gefaciliteerd om de werkdocumenten van de wetgevende auteur te ontsluiten om zijn overdenkingen, voorwerp en doel met de wet en de betrokken artikelen te publiceren. Dit is een opgeëiste verplichting.

De plaats en het belang van het EVRM.

Het EVRM is de niet-tolerante en niet-overschrijdbare contourgrens van de "Rechtsstaat", waarin alle activiteiten of menselijke effecten plaatsvinden (zie de "Inleiding" van de zaak Golder). Niet hetzelfde, maar vergelijkbaar met de veiligheidsvoorschriften voor producten in de samenleving, die hun eigen specifieke regels voor constructie en werking hebben. Dus hoe goed en volgens de wet een product dan ook gemaakt is, wanneer het de veiligheidscontrole niet passeert is het onbruikbaar en weg uit de samenleving.

Het EVRM is een regulier contract, met aan de ene kant de verdragsluitende staten en aan de andere kant iedereen (artikel 1 EVRM). Elke contractbreuk heeft ook juridische gevolgen door het verbintenissenrecht in het land waar de overtredingen plaatsvinden.

De Mensenrechten draaien geen rollen om, wisselen niet met personen in hun officiële hoedanigheid of keren de opgetreden machtsverschillen niet om. De mensenrechten zijn niets meer en niets minder dan een gelijkmakende, vereffenende, macht.

Eindconclusies over de uitspraken binnen de mensenrechten

De misleiding door de informatie van het EHRM

- (1) De Gids is gepubliceerd door het EHRM maar niettemin (citaat :) "(...) bindt het Hof niet". Wanneer het EHRM verklaart dat zijn uitspraken zichzelf niet binden, is het ook niet bindend voor de Staten of het private individu. Dus, erop vertrouwen dat de Gids niet bindend is, dan is de Europese rechterlijke macht voor de mensenrechten nep, en dat is niet de overdenking, het onderwerp of het doel van het EVRM en niet van de auteur van het EVRM. Dan is er onder meer sprake van contractbreuk. Als men niet gelooft dat de Gids niet bindend is, dan is de Europese rechterlijke macht voor de mensenrechten een onbetrouwbaar systeem dat leugens verspreidt. Elk schendt het EVRM.
- (2) (Citaat :) "Deze gids is opgesteld onder het gezag van Juriconsult ". Dit Juriconsult is een bedrijf dat een financieel of economisch belang heeft bij de selectie van de gepubliceerde informatie. En een vergelijkbare interesse in het weglaten van niet gewenste informatie. Dit verandert niets aan de aansprakelijkheid van het EHRM dat

tot uiting komt in de claim van auteursrechten.

- (3) In de "Noot voor de lezers" staat dat (citaat :) "Deze gids is (...) bedoeld om beoefenaars van juridische beroepen te informeren (...)". Dit minacht en discrimineert het private individu en de publieke controle. Eerder bekende het EHRM dat elke wet in de eerste plaats is geschreven voor de private individuen door in het besef te stellen dat (citaat :) "(...) de "betwisting"(claim) in het algemeen bestaat voorafgaand aan de gerechtelijke procedure (...) (*zaak Golder v. het Verenigd Koninkrijk*, 21 februari 1975, §32). Later wordt, met terugwerkende kracht, meer expliciet uitgelegd dat (citaat :) "een regel (...) is geformuleerd met voldoende precisie om elk individu (...) in staat te stellen zijn gedrag te reguleren. " (*Zaak Rotaru tegen Roemenië*, 4 mei 2000, §55), dus ook de uitspraken vereisen dit.

De fundamentele overtredingen, inbreuken en contractbreuk

- (4) Artikel 13 van het EVRM luidt (citaat :) "Eenieder wiens rechten en vrijheden zoals uiteengezet in dit Verdrag zijn geschonden, moet een effectief rechtsmiddel hebben bij een nationale autoriteit, niettegenstaande dat de overtreding is begaan door personen die in een officiële hoedanigheid handelen.". De uitgedrukte termen zijn al vrij duidelijk. Toch heeft de EHRM 392 uitspraken (pagina 77, Lijst van aangehaalde zaken) nodig om te doen alsof het dit ene artikel 13 interpreteert. Hoewel het EVRM is ondertekend 4 november 1950 en 20 maart 1952 is er nog op 30 januari 2020 (*J.M. B. e.a. vs. Frankrijk*) een oordeel gecreëerd om te doen alsof het interpreteert en wordt het gepubliceerd. Deze uitspraken zijn uitsluitend bedoeld voor het verwerven van werk en daarmee ook een desastreus misbruik van macht, gezag en van het EVRM. De publieke controle zal dit verklaren.

(5) **Interpretatie van de latente of geïmpliceerde mensenrechten**

Reeds bij de uitspraak in de zaak *Golder vs. het Verenigd Koninkrijk*, 21 februari 1975, §28 tot §32, is de interpretatie van latente rechten voldoende beraad gepleegd. De beraadslaging past de principes van interpretatie toe: de latente en geïmpliceerde rechten zijn die rechten die, wanneer ze niet worden verstrekt en uitgevoerd, het in duidelijke woorden uitgedrukte recht belemmeren om te gebeuren of te verschijnen. Ook zijn de latente en geïmpliceerde rechten die, welke de oorzakelijke resultaten of uitvloeisel zijn van de uitvoering van het recht in duidelijke bewoording.

(6) **Negeren verandert niets aan de beschikbaarheid van de interpretatie regels**

Dus sinds 21 februari 1975 is interpreteren voldoende duidelijk voor personen met een hoog moreel karakter en met een onberispelijk vakmanschap. Zodat de duidelijkheid geldig en verplicht is voor de interpretatie van elk artikel. Desalniettemin wordt deze kennis of wordt dit oordeel van de eigen rechtbank, 391 keer genegeerd en gedurende 45 jaar genegeerd: alleen voor het verwerven van werk dat absoluut geen taak van het EHRM is.

(7) **Uitspraken van later dan februari 1976** kunnen de mensenrechten niet beperken

en evenmin de geïnterpreteerde uitwerkingen beperken, aangezien ze in het EVRM geïntegreerd behoren te zijn door de unanieme goedkeuring als een EVRM-recht. De artikelen 17 of 18 verbieden deze beperking. Hetzelfde geldt voor twee (of meer) afwijkende interpretaties. Degene die het betrokken recht het beste beschermt, is geldig omdat de ander(en) het best uitgewerkte, duidelijke recht niet kan beperken.

- (8) **De 392 uitspraken voor één EVRM-artikel** bewijzen dat het instellen van één autoriteit het beginsel van rechtszekerheid of rechtsorde niet waarborgt. Integendeel, deze uitspraken creëren opzettelijk een enorme chaos en volledige onzekerheid. De minachting om de bestaande uitwerkingen van de, nu in duidelijke woorden uitgedrukte, geïmpliceerde rechten van een EVRM-artikel te negeren, is rampzalig voor de bescherming die het private individu claimt. Maar deze chaos is een winst-

gevend bedrijfsmodel voor de rechterlijke macht en betrokken juridische bedrijven.

- (9) **De 45 jaar interpreteren van één EVRM-artikel** bewijst dat een unanieme opinie het beginsel van rechtszekerheid of rechtsorde niet waarborgt. Integendeel zijn deze jaren analoog aan het grote aantal rechters met elk een eigen mening dus een constante wisseling van meningen en constant veranderend aantal van afwijkende en unanieme opinies. Dit is de garantie voor chaos en onzekerheid. Maar ook deze chaos is een winstgevend bedrijfsmodel voor de rechterlijke macht en betrokken juridische bedrijven. En aanzuiging voor personen die de ambitie hebben om over Europa of de wereld te heersen dus die standaard helemaal niet geïnteresseerd zijn in mensenrechten. Deze personen zijn niet degenen met een hoog moreel karakter.
- (10) **Interpreteren is een proces van eenheid, een enkele gecombineerde operatie** (*Golder vs. het Verenigd Koninkrijk, 21 februari 1975, §30*). Ook in deze kwestie schendt of beledigt het EHRM door zijn werk of manier van werken. Het creëren van 392 uitspraken (tot nu toe) of de spreiding over 45 jaar (tot nu toe) is het leveren van slecht werk en het levert contractbreuk op.

De focus op de proloog van sectie A

- (11) Alle paragrafen zijn stukken uittreksels van uitspraken na de zaak Golder in 1975 (*zaak Golder tegen het Verenigd Koninkrijk, 21 februari 1975*). Hierin is gesteld dat (citaat:) "Artikel 13 (art. 13) spreekt over een effectief rechtsmiddel voor een "nationale autoriteit" ("instance nationale") die niet een "tribunaal" of "gerecht" mag zijn in de zin van de artikelen 6 par. 1 en 5 par. 4 (art. 6-1, art. 5-4). Voorts, behandelt het effectieve rechtsmiddel de schending van een recht dat door het verdrag is gewaarborgd, terwijl artikel 6 par. 1 en 5 par. 4 (art. 6-1, art. 5-4) betrekking hebben op claims die in het eerste geval betrekking hebben op de het bestaan of de omvang van burgerrechten en in de tweede de rechtmatigheid van arrestatie of detentie. Bovendien werken de drie bepalingen niet op hetzelfde gebied. Het concept van "burgerrechten en plichten" (artikel 6, lid 1) (art. 6-1) gaat niet zo ver als dat van "rechten en vrijheden zoals uiteengezet in dit verdrag" (artikel 13) (art. 13).), zelfs als er enige overlapping is." (*Zaak van Golder tegen het Verenigd Koninkrijk, 21 februari 1975, §33*).
- (12) Dus geen enkel artikel in het EVRM is dus overbodig, noch is een artikel een remake. Ook is de publieke controle ermee eens dat artikel 6 betrekking heeft op de "burgerrechten en plichten" en artikel 13 over de "rechten en vrijheden zoals uiteengezet in dit Verdrag". Maar het artikel 13 wordt gedomineerd door het vereiste dat "de schending is gepleegd door personen die handelen in een officiële hoedanigheid ". Hiermee kunnen het EVRM en de auteur van het EVRM onmogelijk anders mikken dan in ieder geval op de tribunalen of op de rechters.

Daarom zijn de uitspraken, waarnaar verwezen wordt in §1 tot en met §9 van de Gids, enkel voor werkverwerving en vooral overbodig.

De focus op "Een betwistbare claim"

- (13) Vanwege de grote kennis van private individuen over de wet en de betrokken wetsartikelen (zie §3, hierboven) is elke vordering die wordt ingediend bij een gerecht van eerste aanleg altijd niet aanvechtbaar. Omdat elke weerlegging door een aangesproken partij, voorafgaand aan de rechtszaak bediscussieerd wordt om de uitkomst te bereiken dat een bevredigend overeen komen niet mogelijk is en een vervolging noodzakelijk is om het genieten van rechten af te dwingen.

Daarom zijn de uitspraken waarnaar verwezen wordt in §1 t/m §9 enkel werk acquisitie en vooral overbodig.

De focus op "Nationale autoriteit"

- (14) **Het EVRM voorziet in schendingen door onder meer tribunalen en rechters** tegen de mensenrechten met artikel 13. Dit artikel is van kracht voor de gevallen waarin de rechten zijn geschonden en voorts dat "de schending is gepleegd". Dit is dus al onbetwistbaar en solide bepaald en in ieder geval weten tribunalen en rechters wanneer een schending plaatsvindt en wat een schending van de mensenrechten is (zie §12 hierboven). Dus een rechtszaak is onnodig.
- (15) De publieke controle herinnert aan §13 hierboven: een betwistbare claim bestaat niet. De auteur van het EVRM stelt garanties vast (artikel 1) en deze worden vervuld door de uitvoerende macht van de Contract Staat, dus inclusief het tribunaal van artikel 6 en een nationale autoriteit van artikel 13. Alle instanties zijn uitgerust met onder meer personen die in officiële hoedanigheid optreden. De overtreding bestaat al, dus artikel 13 beoogt niet het proces van bepaling in tegenstelling tot artikel 6. Dit sluit elke overige procedure uit, dat enkel herhaalt en dezelfde (vooraf al bekende) uitkomst zal hebben.
- (16) De uitvoerende macht van een staat moet dus rechtzetten, overeenkomstig de claim alsof het een uitspraak is en zonder enige inmenging. Deze handhavingsbevoegdheid om de uitvoerende macht van de Staat te dwingen is van iedereen, die (citaat :) "(...) een doeltreffende voorziening in rechte zal hebben bij een nationale autoriteit (...)". Het bovenstaande zet de inhoud van de remedie uiteen, de kracht van zijn effectiviteit, de taak en het doel van de nationale autoriteit.
- (17) Het EHRM bepaalt (citaat :) "De "autoriteit" waarnaar in artikel 13 wordt verwezen, hoeft niet in alle gevallen een gerechtelijke instelling in strikte zin te zijn of een gerecht in de zin van de artikelen 6, §1 en 5, §4 van het verdrag (*zaak van Golder tegen het Verenigd Koninkrijk, 1975, §33; Klass en anderen tegen Duitsland, 1978, §67; Rotaru tegen Roemenië [GC], 2000, §69; Driza tegen Albanië, 2007, §116*). In voorgaande §14 tot §16 hierboven is verduidelijkt dat in alle gevallen van overtreding de autoriteit geen rechtsprekende of oordelende instelling is.
- (18) Het EHRM stelt (citaat:) "De nationale autoriteit kan een quasi-gerechtigd orgaan zijn, zoals een ombudsman (*Leander tegen Zweden, 1987*), een administratieve autoriteit zoals een minister (*Boyle en Rice tegen het Verenigd Koninkrijk, 1988*), of een politieke autoriteit zoals een parlementaire commissie (*Klass en anderen tegen Duitsland, 1978*). "
- De §14 tot en met §17 hierboven legt uit dat het aanstellen van een ombudsman als bedoelde autoriteit een rampzalige opinie is, omdat dit instituut alleen onderzoek doet en actief is in de vaststellingsprocessen. Ook is het een ombudsman bij wet verboden om onder meer vonnissen te onderzoeken die het bewijs zijn van schendingen. Verder is aanwijzen van een regerings- of politieke autoriteit, die samen de wetgever van de Staat zijn, een rampzalige opinie omdat ook deze het zichzelf verboden hebben om een uitspraak te onderzoeken, zij zijn actief in het proces van vaststelling voordat er een overtreding bestaat en zij zijn niet onpartijdig. De uitspraken van het EHRM zijn dus in strijd met het EVRM en de overdenkingen, het onderwerp en de bedoeling van de auteur van het EVRM met het EVRM. Ze zijn onmogelijk in lijn met het EVRM.
- (19) **Mensenrechten zijn burgerrechten, maar burgerrechten zijn geen mensenrechten** Verwijzend naar §13 hierboven, verklaarde het EHRM bij het beoordelen van enig verband tussen de artikelen 13 en 6 (citaat:) "(...) het effectieve rechtsmiddel

behandelt de schending van een recht (..) terwijl artikel 6 (...) vorderingen dekt die betrekking hebben op (...) het bestaan of de reikwijdte van burgerrechten (...)” en het concludeert "de (...) bepalingen werken niet op hetzelfde gebied ". Het EHRM maakt een rampzalige misslag. De openbare controle legt dit uit zoals uiteengezet in de volgende paragraaf.

- (20) De auteur van het EVRM heeft het mensenrecht in artikel 13 niet beperkt, maakt geen EVRM artikel ter bestrijding van een ander overeenkomstig artikel 17 en maakt geen artikel ter bestrijding van de preambule. Dus de (citaat:) "rechten en vrijheden zoals uiteengezet in dit Verdrag" zijn onbetwistbaar "burgerrechten" en gelijk aan die vermeld in artikel 6. Merk op dat burgers altijd mensen zijn, terwijl mensen in onder meer gevangenissen zonder burgerrechten zijn, maar behouden altijd hun mensenrechten. Aldus, overdekt artikel 6 ook alle mensenrechten van artikel 13, maar artikel 13 overdekt niet de burgerrechten maar artikel 6 zelve als mensenrecht (zie §14).
- (21) De auteur van het EVRM heeft met het artikel 6 in elke claims tegen iedereen voorzien (*zaak van Golder tegen het Verenigd Koninkrijk, 21 February 1975, §36*), behalve tegen de uitvoerders van het artikel 6, die dan tenminste niet onpartijdig zijn en ook nooit onpartijdig zullen worden. Het EVRM voorziet hierin met artikel 13, voor zaken tegen schendingen door personen die in een officiële hoedanigheid optreden. De vooraf gaande §20 verklaart dat de garanties van onafhankelijkheid en onpartijdigheid uit artikel 6 in artikel 13 onbeperkt van kracht blijven en in elk ander artikel ongeacht van een verdrag of van een nationale wet.

De focus op "Een effectieve remedie"

(22) **Overerving**

In §12 hierboven is onthuld dat artikel 13 ten minste tribunalen of rechters betreft en §15 hierboven onthult dat artikel 13 niet gericht is op een proces van vaststelling. Daarom is het onmogelijk dat een effectieve remedie gericht is op een vaststellingsprocedure of -proces. Deze remedie richt op het uitvoeren van bescherming en van rechtzetten of compenseren.

- (23) Het EHRM stelde in §31 dat (citaat :) "Om effectief te zijn, moet de remedie in staat zijn om de betwiste situatie rechtstreeks te verhelpen (*Pine Valley Developments Ltd en anderen v. Ierland, besluit van de Commissie, 1989; se*).". Vooraan stellende dat een betwiste situatie niet bestaat, maar alreeds een overtreding. De openbare controle sluit zich aan bij het EHRM met de directe handhaving door middel van de remedie.

Er zijn geen uitspraken die de bescherming van mensenrechten verbeteren. Het EHRM stelde in §44 dat (citaat:) "In het bijzonder mag de uitoefening van het rechtsmiddel niet op ongerechtvaardigde wijze worden belemmerd door handelingen of nalatigheden van de verwerende Staat (*Aksoy v. Turkije, 1996, §95 in boete; Aydın tegen Turkije, 1997, §103; Paul en Audrey Edwards tegen het Verenigd Koninkrijk, 2002, §96*).". Dit bevestigt, zoals uiteengezet in §16 hierboven, dat het effectieve rechtsmiddel voor een nationale autoriteit een handhavingsbevoegdheid is om de uitvoerende macht van de Staat (inclusief tribunalen) te dwingen.

- (24) Dit maakt ook duidelijk dat het effectieve rechtsmiddel voor een nationale autoriteit dus de uitvoerende macht van de Staat, in het bijzonder het tribunaal in artikel 6, moet dwingen om de overdenkingen, het onderwerp en de bedoelingen van de auteur van het EVRM te respecteren, te gehoorzamen en toe te passen, evenals het EVRM zelf. Vrijwel alle uitspraken in §31 t/m §54 zijn verwerving van werk, wat absoluut geen taak van het EHRM is en ook niet nodig.

De focus op "Reikwijdte van artikel 13 van het Verdrag"

(25) Het EHRM stelde in §55 dat (citaat:) "De scope of reikwijdte van het actieterrein van de verplichting van artikel 13 zal variëren afhankelijk van de aard van de klacht op grond van het Verdrag (*Chahal tegen het Verenigd Koninkrijk*, 1996, §§150-151; *Aksoy tegen Turkije*, 1996, §95; *Aydın tegen Turkije*, 1997, §103; *Z. e.a. tegen het Verenigd Koninkrijk [GC]*, 2001, §108; *Paul en Audrey Edwards tegen . het Verenigd Koninkrijk*, 2002, §96) of de aard van het recht waarop het Verdrag zich beroept (*Hasan en Chaush v. Bulgarije [GC]*, 2000, §98).".

(26) **Voortdurend onzekerheid en chaos door steeds andere quasi-interpretaties**
Het EHRM begaat een rampzalige misdaad. De openbare controle verklaart dit zoals hierna uiteengezet. Artikel 32 stelt de jurisdictie van het EHRM dat (citaat:) "(...) zich uitstrekt tot alle zaken betreffende de interpretatie en toepassing van het Verdrag en de bijbehorende Protocollen (...)". In §25 hierboven keert het EHRM zijn jurisdictie om en interpreteert "de aard van de klacht" of "de aard van het recht" en past dit (met de andere aarden van klachten dan een grote variëteit aan interpretaties) toe in diens constant veranderende opinie over artikel 13 of overige terzake zijnde artikel(en) van het EVRM.

(27) **In werking roepen van de effectieve remedie**

Het EHRM is al veroordeeld voor deze illegale omdraaiing. De president is op de hoogte gesteld, beschuldigd en de openbare controle eist onmiddellijke correctie van deze manier van werken en correctie met terugwerkende kracht van alle overtredende uitspraken.

(28) De publieke controle vordert de juiste rechtsmacht door het EVRM eenmaal voldoende te interpreteren en hierna het EVRM, aangevuld met de interpretaties, toe te passen in elke van alle ingediende klachten. Alleen dit voldoet aan de internationale beginselen van faire rechtszaak, rechtszekerheid en rechtsorde.

Vrijwel alle uitspraken in §55 t / m §63 betreffen het verwerven van werk, wat absoluut geen taak van het EHRM is en ook niet nodig.

De focus op "Handelingen die vallen onder artikel 13 van het Verdrag"

(29) Het EHRM stelde in §64 dat (citaat:) "De werkingssfeer van artikel 13 strekt zich uit tot alle handelingen waartegen op grond van het nationale recht remedie mogelijk is."

(30) Deze verklaring is een rampzalige misslag, omdat de reikwijdte wordt gedomineerd door de hoofd identifier (citaat:) "(...) de overtreding is begaan door personen die in een officiële hoedanigheid handelen.". Verder heeft deze verklaring geen bron als van het EHRM. Ook is deze verklaring overbodig, omdat het hele EVRM, dus elk artikel afzonderlijk, alle handelingen dekt 'onder toezicht' van artikel 17 of 18. Hiernaast bevat de subparagrafen "Wet voor de administratie of de uitvoerende macht", "Wet voor de wetgevende macht", "Handelingen van de rechterlijke macht" en "Wet voor private individuen" (§65 t/m §72) slechts beperking van artikel 13, dus om deze reden al zijn ze allemaal illegaal op grond van artikel 17 of 18.

Bijna alle uitspraken in §64 t/m §72 betreffen het verwerven van werk, wat absoluut geen taak van het EHRM is en ook niet nodig.

De focus op hoofdstuk II, artikel 13 in samenhang met andere artikelen

(31) **Overerving**

In de §25-§26 hierboven is uiteengezet dat de omkering van de rechtsmacht door het

EHRM onwettig is en daarom een misdaad (een laatste keer onthuld in §32-§33 hieronder).

In de §19-§20 hierboven wordt uiteengezet dat mensenrechten burgerrechten zijn, maar burgerrechten geen mensenrechten. Dit leidt tot het enige uitvloeisel dat zelfs als een conjunctie is voorzien door de auteur van het EVRM, dan artikel 13 nog steeds nooit in combinatie kan zijn met een ander artikel. Hoewel deze suggestie onjuist is, zouden andere artikelen in conjunctie kunnen met artikel 13.

(32) Een voorbeeld van meer illegale omdraaiing van de jurisdictie

Dit deel van de Gids bevat §73 t/m § 300 en is in totaal overbodig. Dit begint met §73 waarin staat (citaat :) "De aard van het recht dat de autoriteiten zouden hebben geschonden, zal gevolgen hebben voor de aard van de rechtsmiddelen op grond van artikel 13. (...)" (*Kaya tegen Turkije, 1998, § 107; Yaşa v. Turkije, 1998, §114; Centrum voor juridische middelen namens Valentin Câmpeanu v. Roemenië [GC], 2014, §149*). "

(33) Het interpreteren van andere artikelen en het opzettelijk toepassen in artikel 13 valt dus buiten de jurisdictie en is een onwettige handeling. Ook het mengen van artikelen met artikel 13 is even gelijk een illegale manier van werken.

(34) Nog eens wijst de publieke controle het EHRM naar de identifier van interpreteren die op de homepage achter punt 5 is gepubliceerd. Interpretatie en opinie zijn zeer verschillend. Ook van het solitaire recht per artikel van het EVRM, dus de onmogelijkheid om een samenvoeging te creëren. Ook vanwege de onmogelijkheid om artikelen van het EVRM te mengen, verschilt dit heel erg van de eis van harmonie tussen artikelen.

De afronding van de eindconclusies

De Gids is een misleidende bron van informatie. De meeste informatie wordt niet uit de 'werk papieren' van de auteur van het EVRM gehaald, zoals verplicht is. Achtereenvolgens is de informatie niet de geïnterpreteerde rechten zoals verplicht is.

Bovendien veroorzaakt de onwettige omdraaiing van de rechtsmacht (ook het beslissen op basis van opinie) chaos, een overlast van onnodige uitspraken en een enorme vermenigvuldiging van de redelijke termijn, met betrekking tot de 392 uitspraken en de 45 jaar voor slechts één artikel: artikel 13. Het EHRM heeft nog steeds niet ontdekt dat één interpreterend instituut helemaal niet tot rechtszekerheid leidt en evenzo dat een unanieme opinie van een steeds wisselende samenstelling van personen helemaal niet tot eenheid leidt. Hierop is gestapeld dat nog steeds niet is ontdekt dat het EVRM een contract is waarvan het verbintenissenrecht in elke Staat in een nationale wet is opgenomen. Hierop is weer gestapeld dat nog niet onthult is dat de opinie van elke rechter altijd achteraf is en daarmee onaanvaardbaar oneerlijk is.

Vanwege de assistentie van een business ("Jurisconsult") is the publieke controle weg gelaten uit de Gids.

Het EHRM maakt opnieuw een rampzalige misslag door niet te onderkennen dat de circa 450 miljoen Europese burgers de eenheid van openbare controle vormen en verenigd zijn door respect en gehoorzaamheid voor het recht op meningsuiting zoals verklaard door de Verenigde Naties. En het EHRM vergroot deze misslag met een tweede: het misbruik van de term 'onafhankelijkheid'. Controle heeft helemaal geen gelijkenis met afhankelijkheid. Opnieuw verhoogd met een derde rampzalige misslag: niet erkennen dat het geweld in de samenleving niets meer is dan een andere taal. Een andere dan gebruikt door de publieke controle, maar beide zijn verenigd om de diefstal van onze mensenrechten uit te drukken

en om alles terug te krijgen. Het EVRM legt geen beperking op aan de effectieve remedie in artikel 13.

Het EHRM begaat een fundamentele misdaad door diens werkverwerving in plaats van het Doel om overbodig te worden vanwege de vrede en het vertrouwen in de samenleving. Er is geen activiteit in het toepassen van het EVRM in de nationale wetgeving. Zelfs is geen activiteit herkenbaar dat het EHRM een werkwijze ontwikkelt om dit binnen een redelijke termijn te bereiken.

Excuses zijn onmogelijk, ook voor het EHRM

(Quote:) "Van 1970 tot 1984 was de werklast van dergelijke gerechten meer dan verdubbeld, terwijl het aantal rechters niet was toegenomen." (*Zaak van De Cubber tegen België, 26 oktober 1984, §34*). Dit is geen excuus om schendingen en inbreuken op de mensenrechten te laten gebeuren en te laten blijven gebeuren. Het EHRM is het daarmee eens en beroept zich (citaat:) "Het Hof herinnert eraan dat de verdragsluitende staten verplicht zijn om hun rechtsstelsels zo in te richten "om de naleving te verzekeren van de vereisten van artikel 6 par. 1 (art. 6-1)" en een beetje verder (citaat:)" Het is de taak van het Hof om vast te stellen of de verdragsluitende staten het door het verdrag vereiste resultaat hebben bereikt, niet om de specifieke middelen aan te geven die moeten worden gebruikt." (*Zaak van De Cubber tegen België, 26 oktober 1984, §35*). De toename van de werklast van gerechten niet waarderen als een ontolereerbare toename van schendingen en schendingen van de mensenrechten door de regering van de contractstaat en zijn openbare diensten, met inbegrip van de gerechten en hun tribunalen of rechters, is een fundamentele misdaad op zichzelf. De juridische resultaten zijn toegelicht in de vorige paragraaf.

Overweging van bindende kracht

De mensenrechten zijn een gelijkmakende macht, niets meer en niets minder. Gelijk aan het Europees Hof voor de Rechten van de Mens is de publieke controle die is ingesteld door het Europees Verdrag tot Bescherming van de Rechten van de Mens en de Fundamentele Vrijheden. De auteur moet het gelijke gezag zoals bepaald in artikel 46 geïmpliceerd hebben bij de openbare controle.

Zoals publiekelijk uitgesproken door het Europese Hof voor de Rechten van de Mens is de bevoegdheid van de publieke controle, de controle van de rechterlijke macht, ongeacht Europees of nationaal. Het is niet de taak van de openbare controle om in de plaats te treden van een gerecht. Evenmin kan een gerecht van een contractstaat ongerechtvaardigd weigeren zich te houden aan de uitspraak of het rapport van de openbare controle. De openbare controle is gelijk aan het Europese Hof op het gebied van toetsing van een gerecht, tribunaal of rechter van een contractstaat en het Europees Hof voor de Rechten van de Mens.

Rechtsgevolgen

Deze rechtsgevolgen is het uitvoeren van de effectieve remedie van het mensenrecht genoemd in artikel 13.

Nadrukkelijk moet nu het smeken om teruggave van onze gestolen mensenrechten ophouden. **Even nadrukkelijk** moet het negeren van de publieke controle ophouden. Handelen nadat de pers publiceert, zal de diefstal en het negeren verergeren.

Het Europese Hof voor de Rechten van de Mens is verplicht om even gelijk te opereren in de eenheid van de publieke controle en de werkwijze stop te zetten om rechtsonzekerheid en juridische wanorde te creëren. Een groot aantal oordelen is standaard discriminatie.

Prioriteit voor het Europese Hof is het standaardiseren van het respect en de gehoorzaamheid voor de vrijheid van meningsuiting zoals is verklaard door de Verenigde Naties en in de eerste plaats van de auteur van het Europees Verdrag tot Bescherming van de Rechten van de Mens en de Fundamentele Vrijheden. Nauw gevolgd door de correctie met terugwerkende kracht van alle uitspraken, in het openbaar.

Het Europese Hof moet de in dit rapport verstrekte uitwerkingen van artikel 13 herkennen en dit accepteert dit als de overdenkingen, het onderwerp en het doel van de auteur met zijn uitdrukking: het Europees Verdrag tot Bescherming van de Rechten van de Mens en de Fundamentele Vrijheden. In het geval van verzet is het nodig om te weerleggen met citaten uit de 'werk papieren'. Zoals deze noodzaak bij het interpreteren.

Nu het Europese Hof een Gids heeft gepubliceerd, is het verplicht om deze goede actie te corrigeren en allereerst de verkeerde en misleidende informatie te stoppen. Het is verplicht om snel de hernieuwde Gids te publiceren met de artikelen en bij elk artikel alle geïnterpreteerde uitwerkingen van de geïmpliceerde of latente rechten. En elk geïnterpreteerd recht uitgerust met de zaak- en paragraafverwijzing. Een schoolvoorbeeld is het oordeel of rapport van de openbare controle over de zaak Golder op de site "www.publicscrutiny.nl".

Het Europese Hof wordt aangespoord om een reformat van zijn uitspraken te standaardiseren, zodat het gedeelte dat overwegingen bevat begint met de erfenis van alle bestaande -correct- geïnterpreteerde rechten per betrokken artikel. De collectie wordt dus bijgewerkt met elk noodzakelijk nieuw oordeel. Ook moet het einde de identificatiegegevens blootleggen, zodat het publiek weet waardoor een opgetreden probleem wordt geïdentificeerd als gelijk in dezelfde categorie.

Nota:

Dit rapport van de openbare controle is coöperatief in harmonie met de andere rapporten van de openbare controle op deze site in de sectie "De openbare controles".

Overerving:

Voor de verwerving van kennis over de schendingen van de rechterlijke macht is het 's voorshands (nog) nodig de overige rapporten van de openbare controle te raadplegen. Het webdossier www.de-openbare-zaak.nl dient voor raadpleging, beschuldiging en terugvordering(en) van al onze Rechten van de Mens met de schendingen door de Nederlandse rechterlijke macht.